הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר שופטים

יד איתן על משנה תורה, הלכות עדות

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות עדות

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-עדות/
הקובץ נוצר ב־18 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ג 4
פרק ג 4
הלכה ה 4
פרק ט 4
הלכה ב 4
הלכה ד 4
הלכה יא 5
פרק כ 5
הלכה ד 5
פרק כב 5
הלכה ה 5

פרק א

הלכה ג

כהן גדול אינו חייב להעיד אלא עדות כו'. עי' במפרשים ונראה דהעיקר כמ"ש הלח"מ ומשנה למלך לדעת רבינו דסבר דאפילו מלך צריך להעיד אם יש בדבר להפריש מאיסור. ודלא כמ"ש הכ"מ דאל"כ לא משכחת מ"ש בפ"י דהלכות שגגות דהמלך חייב בשבועת העדות וכמו שנתבאר שם:

פרק ג

הלכה ה

כל עד שנחקרה עדותו בב"ד כו' אין יכול לחזור בו כו' אפילו נתן טעם לדבריו. עיין בלח"מ שכתב דאינו יודע למה לא זכר רבינו הא דאיתא בגמ' פ"ב דב"מ דאם מעיד העד חובתו של המביאו שומעין לו כשאמר שטעה ונזכר שאין הדבר כן דאין אדם מביא עד להעיד חובתו. ועי' מ"ש בזה בסוף שו"ת שמן רוקח ח"ב ואד"מ ע"ש. אבל נראה דסמך רבינו אמ"ש לקמן בפ' כ"א הל' ז' וח' דמשם מוכח סברא זו דלא מייתי אינש חובה לנפשו וכמ"ש שם בהגהות. ובכ"מ בשם הנ"י כתב דהוי אומדנא דמוכח:

פרק ט

הלכה ב

נשים פסולות לעדות מן התורה שנאמר ע"פ שנים עדים לשון זכר ולא לשון נקבה. וכתב הכ"מ דראיה זו אין נוח לו דהרי כל התורה בלשון זכר נאמרה ולפמ"ש בחידושי ליומא י"ל דברי רבינו כאן דהוכחתי שם דכי קאמרינן דכל התורה בלשון זכר נאמרה ולא ממעט אשה הני מילי לענין עונש ואזהרה דלא תעשה דבזה אית לן היקשא דאיתקש אשה לאיש בקרא דכתיב איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם אבל לענין מצות עשה דלא איתקש שפיר ממעטינן אשה מלשון זכר. ולפ"ז ה"נ לנידון להכשיר אשה לעדות לא נפיק מהיקשא דכל חטאת האדם ולכך שפיר ממעט לה מלשון זכר דכתיב ע"פ שנים עדים. וכ"ש לפי מ"ש תוס' בזבחים (דף ק"ג) דעדות לא תלוי במצות ולכך לא ילפינן בה גז"ש דעבד מאשה:

הלכה ד

בלח"מ: וא"כ דברי רבינו תמוהים כו' וצ"ע. וגם נגד מ"ש בפ"ב דשלוחים:

הלכה יא

החרש כשוטה כו' ואחד חרש מדבר ואינו שומע או שומע ואינו מדבר כו'. עי' בכסף משנה שכתב ואפשר דמשמע לרבינו דהא דכתיב ושמעה קול אלה פרט למי שאינו יכול לשמוע ובסמוך אמ"ש רבינו דסומא פסול מן התורה שנאמר והוא עד או ראה מי שהוא ראוי לראות הוא שמעיד כתב הכ"מ דצ"ע היכא איתא ראיה זו. ונעלם ממנו דכל זה איתא בתוספתא בפ"ג דשבועות וז"ל ושמעה להוציא חרש או ראה להוציא הסומא או ידע להוציא שוטה ע"כ:

פרק כ

הלכה ד

ואין לע"ז שגגה לפי שאין וכו'. עיין אורים ותומים סימן ל"ח:

פרק כב

הלכה ה

במל"מ: כמ"ש בפ"ח וצ"ע. וכ"כ הש"ך סי' ל"ב: